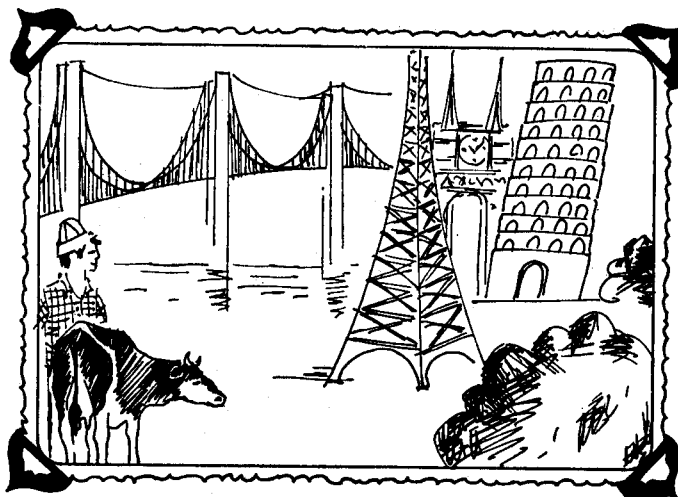

סיורים בחול"ל

שבחי מדינות הדרום — פרקים מיומן מסע

חלק שני

22 ביולי 1974 — סן ברנרדינו,
דרום קליפורניה

דים לפי הסיסמה הנפוצה: "עובד לכל מאה פרות". הפרות משוכנות בגידרות ללא צל, הערו- כות מאחורי מכון החליבה בשתי שורות מקבילות. את המספוא מגדלים יצרני מספוא מיוחדים, שאליהם מתקשרים להספקה יומית של ירק (אס- פסת, שעורה, סודאני או שיבולת) או להספקת ירק תירס להחמצה בבורות תחמיץ של 10,000 טון ויותר. המזון הדומיננטי הוא שחת אספסת מעולה, המובאת ממרחקים, בעיקר בחבילות של 30-40 ק"ג, ולאחרונה גם ברקיקים. בדרך עוב- רים ליד "שווקי חציר" — עשרות משאיות ענק עמוסות חציר, והרפתנים באים וקונים את מטען אותה המשאית המוצא חן בעיניהם, והמשאית נוסעת מיד למשק ופורקת שם את החציר באמ- צעות מנוף מיוחד המורכב על טנדר.

במשק השני, הדומה לראשון, מכונת חליבה דה-לאוואל 200, הדומה לדואו-וואק, ולא מרוצים ממנה. במשק שלישי, הדומה לשני הראשונים, שני מכוני חליבה עגולים צמודים מטיפוס Rotary-Tandem, עם שמונה פרות בכל אחד. הם אינם אוהבים ששני החולבים יעבדו יחד, ידברו ויפריעו איש לרעהו. לכן בונים מכוני- חליבה קטנים מקבילים. במשק רביעי, הדומה לשלושת הראשונים — מתחת לשוקות המים

הגעתי לאיזור החלב הצפוף ביותר בעולם. בעורף החקלאי של אל.איי. (כפי שנקראת לוס אנג'לס בפי תושביה) מצויות כיום כמאתיים אלף פרות חולבות ברדיוס של 60 ק"מ מהעיר. בעדר הממוצע 350 חולבות, השוכנות ברפתות גידרה על שטח של 100 עד 150 דונם. ברובן מכון חליבה טנדר או שדרת דג ובסמוך לרפת גם בתי מגורים לבעל העדר ולעובדים השכירים. משרד החקלאות האיזורי שוכן לחוף אגם חמד בתוך העיר. מדרוך הבקר מזמין אותי להשתתף בפגישה חדשית קצרה של צוות המדריכים, בה הוא מספר על מבצע הדרכת-חינוכי שהסתיים לפני ימים אחדים. במסגרת המבצע קונה שירות ההדרכה עשרות אחדות של עגלות גמולות, בנות פרות מעולות, ממשקים מצטיינים. העגלות נמ- סרות לבני נוער, חברי ארגוני הנוער החקלאיים (FFA, 4-H) ואלה מגדלים אותן, בהדרכת המדריכים, לפי כל כללי ההזנה והממשק הנכו- נים. בסוף המבצע הן נמכרות לכל המרבה במחיר, במסגרת חגיגה כפרית גדולה.

כאן לא צריך לנסוע רחוק כדי להגיע אל הרפתות. ברפת הראשונה 800 חולבות עם 8 עוב-

נמצאת שוקת נוספת המכילה מולאסה והפרות יכולות ללקק.

מנוף לפריקת שחת מורכב על טנדר

מענינת על גידול בקר בארה"ב ובישראל ואח"כ ערכנו סיור ארוך ומענין ברפתות באיזור. תחילה ביקרנו ברפת ענק של 3,000 חולבות, הנחלבות בשני מכוני חליבה מקבילים עם 20 יחידות חליבה בכ"א, שבה קיימת ביקורת פוריות קפדנית. עגלת גולף עם כל ציוד ההורעות, הטי-פולים והכרססת מוסעת לפני הפרות והמזריע בודק כל פרה ופרה אם סימון הגיר הצבעוני שעל שורש זנבה נמחק או הטשטש כתוצאה מקפיצתה של פרה אחרת. הוא גם עושה את כל הטיפולים שלאחר ההמלטה: עצירת שליה, הזרעה, בדיקות הריון, טיפולים לפרות המתקשות להתעבר וכו'.

במשק שני, "קטנטון", משפחתי, עם 80 פרות בסך הכל, מעבדים את החלב ומוכרים אותו בדוכן מכירה לכל העובר בכביש. צורה זו של מכירה מיידית נקראת כאן Cash and Carry והיא נפוצה למדי ודווקא במשקים הקטנים.

ברפת אחרת 600 חולבות ולידה דיר עגלים בו מגדלים את הפרים הצעירים של אחת מה-אגודות להורעה מלאכותית — "Carnation — Genetics". גם ברפתות האלה, המתועשות, היעדר לוח והמתמחות, סובבות שיחות היצרנים, החקלאים הפעילים והמדריכים סביב נושאים הנש-מעים מוכרים מאד גם לאנשים הבאים מבחוץ: מחירי המזון המאמירים, התמורה הבלתי מספקת עבור החלב והבשר, הקושי בהשגת כוח-אדם מיומן שניתן לסמוך עליו, הפוריות הלקויה, דלקות העטין שלא ניתן להיפטר מהן, התחלואה והתמותה של יונקים — סדנא דארעה — חד הוא.

29 ביולי 1974 — טוסון (Tuscon), אריזונה
זוהי אריזונה של סרטי המערב הפרוע, של הקקטוסים העצומים הגדלים פרא ושל החום הלוהט והמדבר המתעורר.

אריזונה היא איזור פיתוח מועדף של ארה"ב והאוכלוסיה גדלה בקצב מסחרר. פניקס הבירה עברה את מיליון התושבים, וטוסון, עיר האוניברסיטה, מתקרבת לכך. כולם שותים חלב, כמו כל האמריקאים, ומפתחים את הרפת. אדמות יש בשפע, אולם המים בצמצום, ויש התחרות עליהם. עושים, חיישובי אלטרנטיבות" והמתחרה העי-

לבסוף מבקרים במרכז איזורי חדש לבדיקות החלב של הפרות הכלולות בביקורת. במרכז ציוד חדיש לבדיקות שומן וחלבון והתוצאות מוכנסות למחשב. כעבור 3—4 ימים מקבל המשק את התוצאות המפורטות של ביקורת החלב, את כמות המזון המומלצת לכל פרה ואת נתוני הפוריות שלה. הרשימות והטפסים, המתקבלים מביקורת החלב, משמשים כמכשיר הניהול העיקרי לגבי ההזנה, הבירור, ההשבחה והפוריות.

בדרך חזרה עוברים ליד עשרות רפתות עם מאות פרות בכל אחת, באותה מתכונת, המספקות את חלב השתיה למטרופולין.

24 ביולי 1974 — ריברסייד (Riverside)

יום זה ביליתי עם שירל בישופ — איש המוכר לרבים בישראל. בתחילה ניהלנו שיחה

במשק הראשון — ניסוי לצינון עגלות, שנערך על-ידי אנשי המשק בתנאי המשק ובפיקוח האו-ניברסיטה. בכוונת הניסוי לבדוק מה תורם הצינון למניעת תחלואה ותמותה של יונקים ומה מש-מעות התרומה הזו מבחינה כלכלית. קבוצת עש-רים העגלות המצוננות — בריאות למראה, חיו-ניות ועירניות, גם בצהרי יום חם להחריד. שתי קבוצות הביקורת — הבלתי מצוננות — רובצות, נושמות בכבדות, מסכנות.

במשק שני — מתקני צינון ברפת מסחרית גדולה של 400 חולבות. בשלב הראשון אופשר צינון רק לפרות בחודש האחרון להריון ובחדשי התחלובה הראשונים, עד להתעברות. בתכנית — צינון כל העדר. עומדים שעה קלה לשיחה עם בעל העדר (כמובן עומדים בסכנת הפרות המצו-גנת). הוא נלהב לשיטה, מספר על עליה משמ-עותית בפוריות ובתנובת החלב, על כך שניתן כבר להזמין מנהרות צינון ממפעל חרושתי ושוו שיטת העתיד. עוברים ליד רפתות מצוננות נוס-פות, ואכן בתנאים של אקלים חם מאוד ויבש מאוד — זו שיטה מבטיחה וכדאי לבחון אותה גם בארץ.

5 באוגוסט 1974 — אל-פאסו (El Paso), טקסס

באים בשעריה של טקסס הגדולה, „בתחנת הגבול“ שבכניסה למדינה מקבלים קפה, מפות ועלוני הסברה על כל אתרי התיירות שראוי לבקר בהם. אבל לצערי אין לי זמן לתיירות — הכינו לי תכנית ביקורים צפופה ודחוסה ומאורגנת היטב. היום הראשון מיועד לביקורים במספר משקים בסביבת אל-פאסו שבקרבת גבול מסיקו — איזור חם מאוד וגם לח יחסית.

המשק הראשון שייך לאיש צעיר, בוגר אוני-ברסיטת קליפורניה, שהשתחרר לא מזמן משירות צבאי כטייס הליקופטר בווייטנאם. הוא קנה בכספי התגמולים מהצבא (וקצת בעזרת האבא) 400 פרות, הקים עבורן שתי שורות של רפתות גידרה פשוטות לחלוטין ומכון חליבה שדרת דג 8×8, שכר שניים וחצי עובדים ויחד אתם מחזיק את הרפת. את העגלות והעגלים הוא מוכר בגיל שבוע בגלל הצורך בהון חוזר ומכיון שכך —

קרי היא הכותנה. על כל פנים, במדינה כ-50,000 פרות ב-130 משקים (כלומר, קרוב ל-400 בממו-צע) והתנובה הממוצעת היא 5,800 ק"ג. לא רע בהתחשב בכך שבקיץ שורר חום אימים, וגם בלילה הטמפרטורה אינה יורדת הרבה וכי חולבים רק פעמיים ביממה.

בבוקר — היכרות עם חלק מצוות המחקר וההדרכה בגידול בקר (חלק גדול נמצא בחופשת קיץ). בצהריים, כשבחוץ קרוב ל-50 מעלות צלזיוס — יוצאים לסויר. איזה מזל שבכל מכו-נית מותקן מיזוג אוויר. את רפת האוניברסיטה מתכוונים להעביר למקום חדש ובמקום הנוכחי כמעט שאין כבר ניסויים. רואים רק את המת-קנים הניסיוניים הראשונים לצינון פרות, שנוסו לפני שנים.

במשק הראשון, סמוך לעיר, 2,400 פרות הנח-לות בשני מכוני-חליבה צמודים מטיפוס Polygon — מעויין. בכל אחד מהם 2 חולבים המספיקים לחלוב 120 פרות בשעה. כלומר, מכוני תחליבה מנוצלים במשך מרבית שעות היממה. היתרון של שיטת הפוליון — מקום יותר רחב בתעלת החולבים ותחלופה יותר מהירה של דבוקות הפרות. ההזנה — שחת ומוזון מרוכז בלבד. פתאום השמים מתקדרים וסופת רעמים וברקים פורצת וגשם ולעפות ניתן ארצה. כעבור חצי שעה הכל חלף כלא היה וחם כמקודם. העונה הגשומה שלהם היא יולי-אוגוסט וכל יום לפנות ערב יורד קצת גשם.

30 ביולי 1974

נוסעים עם ד"ר סטוט, מנהל המחלקה למחקר והדרכה בגידול הבקר, לסביבות פניקס, בירת המדינה, לראות את הפתרון האריזוני להקלת עומס החום מפרות החלב. הדבר נעשה על-ידי צינון הבקר באמצעות אידוי מים (Evaporation Cooling). עקרון שיטת הצינון הוא בשאיבת אוויר רווי רסיסי מים, באמצעות מאווררים גדו-לים, מתוך מנהרה סגורה, בה המים מטפטפים, אל סככת הבקר. המים מתאדים תוך כדי ספיגת חום מהסביבה, והסביבה אכן מתקררת ב-8°—10° צלזיוס (פרטים נוספים על שיטת הצינון ניתן לקבל אצל הח"מ).

וללמוד את בעיות הרפת הגדולה. אין ספק שכדאי היה לשהות שם וללמוד מניסיונם.
רפת שלישית, "רק" בת 1,000 חולבות, הני-
זונות ממנות שלמות המורכבות מחציר קצוץ,
תחמיץ ומזון מרוכז. לעגלות היונקות מבנה
חדיש-חדש, סגור ומסוגר, מאוורר במאווררים,
מחוטא ומנוקה ומטופל, ובעל המשק מתפלץ —
העגלות מתות כמו זכובים וכל חכמת הרופאים
ועצות המומחים — לשווא.

הוא אינו מזריע בהזרעה מלאכותית, אלא מאפשר
לפרים מקומיים להרביע. לכשיתבסס, כך הוא
אומר, יתחיל לעסוק גם בהשבחה ובגידול עגלות.
בינתיים העיקר שהפרה תתעבר, תמליט ותניב
חלב.

רפת שניה, Pricés Dairy, היא רפת ענק של
2,300 פרות, ומסודרת ומנוהלת היטב. הרפת
שייכת לשותפות של אב ובנו והם מזמינים אותי
לשהות אצלם שבועות אחדים, כדי לעבוד אתם

כלובי-יונקים בהם נמצאות העגלות עד גיל חדשים-שלושה

כללית — לגבי גידול העגלות, כפי שראיתי
עד כה — העגלות מוחזקות בכלובים אינדיבי-
דואליים כחדשים-שלושה. תקופת ההגמעה בחלב,
או בתחליף חלב, נמשכת כשלושה חדשים ומג-
מיעים לפחות פעמיים ביום. במרבית המקומות
הכלובים, המבנים, השיטות וגם הבעיות דומים
למצוי אצלנו. רק אותן, "קרוניות-ההגמעה וה-
מוזן" הן שכלול טכני שאינו מוכר בארץ. קרוניות
אלה נוסעות בין שתי שורות של תאי עגלות,
או מקיפות חצר עגולה של תאים, נעצרות ליד
כל תא למשך 3 עד 5 דקות שבהן העגלה יונקת
חלב מן המכל שבחלקה הקדמי של הקרונית.

7 באוגוסט 1974 — סן אנטוניו (San Antonio),
טקסס

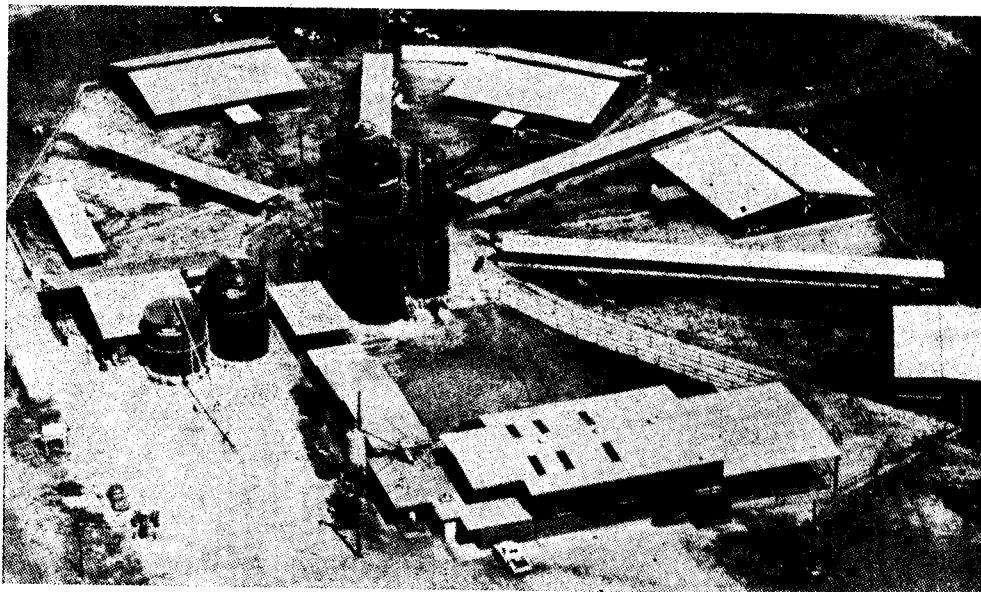
"קפיצת דרך" של 850 ק"מ, תוך יום וחצי,
מביאה אותנו הנה, לעיר עתירת המסורת, סן
אנטוניו. המדריך האיזורי מתפקע מצחוק כשאני
מספר לו שכדי לעבור מרחק כזה בארץ שלנו

העדר אכן מטופח ויפה למראה — גיוון על „תחמיץ“ ממגדלי הרוסטור כחולים, „כמו בת-מונות“. בסוף הביקור בעל העדר מושך אותי הצידה ומתחיל לשאול שאלות על יהדות, על הדת היהודית, ועל כשרות ושבט וכדומה. מסתבר שבתו עומדת להתחתן עם „Jewish Boy“ ולכן ההתענינות.

במשק השני באותה סביבה — Knowlton Farm — 1,000 פרות עם שיא המיכון והשכלול. כל המזון מוסע על גבי מסועים, מעורבב במערב-בלים ומועבר לאבוסים באמצעות לחיצות על מקושי לוח הפעלה אלקטרוני. יחד עם זאת

הייתי צריך לנסוע „יו-יו“ הלך ושוב, והוא מספר זאת אח"כ בהנאה לכל החקלאים שאליהם באנו.

יוצאים בגשם שוטף. משק ראשון מגדל בקר הולשטיין-פריזי „רשום“ (registered). חלקו של הבקר השחור-לבן ההולשטיין-פריזי בעדר הלאומי, המונה כ-12 מיליון חולבות, הולך וגדל וחלקם של הגזעים „הצבעוניים“ פוחת. רובן של הפרות ההולשטיין-פריזיות אינן „רשומות“ ואינן מוכרות כטהורות גזע, אולם משקי הטיפוח משי-תיכים ל„ספר העדר“ ומקבלים תמורה יותר גדולה עבור הבקר שהם מוכרים לחלב.

מראה חוות Knowlton ממעוף הציפור

המשק אינו יעיל, מעסיק המון עובדים ומרוב ציוד, מיכון, שכלולים וטכניקה לא רואים את הפרות. הסמוכות והמתחרות, דאלאס ופורט-וורט. בדרך הוא מראה לי מאמר מפורט בעיתון מקצועי המספר על משק בעל 1,500 פרות חולבות, המנוהל על ידי מהנדס מכונות, שהחליט שמוטב לו לנהל ולפתח את רפת אביו, שעברה אליו בירושה, מאשר לעסוק בהנדסה. בעל המשק — טכסאסי טיפוס, גבוה, רחב, חובש כובע רחב-שוליים, מדבר בניב בלתי ניתן להבנה ובעל מקצוע מעולה, המכיר את בעיות המקצוע, הממשק והניהול באופן יסודי. מסתובבים קצת במשק —

המשק אינו יעיל, מעסיק המון עובדים ומרוב ציוד, מיכון, שכלולים וטכניקה לא רואים את הפרות.

9 באוגוסט 1974, Denton, צפון טכסאס
כל הארץ נמצאת בהתרגשות, מהדורת חדשות אחת רודפת את חברתה וכולם מדברים רק על נושא אחד — ניכסון מתפטר ופורד במקומו. מדריך איזורי צעיר וחביב לוקח אותי לבקר ברפתות אחדות בסביבת שתי הערים הגדולות,

על בריכות אגירת המים, על שטחי המרעה העצום-מים ועל הנופים הנהדרים של „טכסאס מלמעלה“.

לקראת צהריים ממשיכים הלאה — מתקרבים לדאלאס, הזכורה לשמחה מימי רצח הנשיא קנדי, וברדיו שומעים את נאום ההכתרה של הנשיא החדש ג'רלד פורד. באיזה שהוא אופן מתקשרים הדברים למין סמליות מוזרה. המלווה שלי מחליט לעשות למעניי איגוף ולעבור ליד המקום בו התרחשה אימת הרצח לפני אחת-עשרה שנים. נזכרים באותם ימים — ביום שבוודאי גם ייחרת בזכרון-הימים כיום בעל משמעות מיוחדת לעם האמריקאי ולעולם כולו. אכן צירוף מקרים מרגש.

ממשיכים לרפת השייכת לרופא וטרינאר. העדר קטן יחסית — 180 פרות טהורות גזע ומטופלות יפה, השוכנות באיזור הנקרא בשפתם „מת-גלגל“, כלומר מכוסה גבעות ובקעות, מרעה ועצי יער לצל. האיש מצוי כמובן בבעיות הבריאות של הבקר, אך גם בבעיות כלכליות ומקצועיות של החקלאים והחקלאות באיזור, ואפילו מתעניין בבעיות הבקר והחיים אצלו — דבר שאינו קורה לעתים קרובות. מבקרים עוד משק ולפנות ערב חוזרים „הביתה“ למלון. המדריך מסתכל על מד-המרחק. מסתבר שעשינו „סיבוב“ של 200 מייל שהם 300 ק"מ. יום מעניין ומרשים.

14 באוגוסט 1974 — ג'נרש (Jeanarret),
לואיזיאנה

לואיזיאנה — לב ליבו של הדרום, ארצו של „אוהל הדוד תום“, ארץ הכותנה, המיסיסיפי ועצי האלון הענקיים המכוסים איוב. החום גדול והלחות רבה והתנאים אינם מתאימים לגידול בקר — ואכן מספר הפרות קטן (155 אלף) והתנובה נמוכה (3,300 ק"ג לפרה בשנה). ביקורת החלב וההזרעה המלאכותית בקנה מידה מצומצם והרמה נמוכה. המחקר עוסק כבר במשך שנים רבות בחיפושים אחר הכלאה בין גזע אירופאי עתיר תנובה לבין גזע „אכסוטי“ עמיד בתנאי חום ולחות גבוהים. כנציג הגזעים האירופאים נקבעו הגזעים ההולשטיין-פריזי והגרסי וכנציגי הגזעים העמידים בחום — הברהמה והסינדי האדום (Red Sindhi), גזע ממוצא הודי, קטן בגופו

מכוני החליבה די מיושנים, פטנט מקורי להגמעת יונקים — בתוך חדרון קטן מצוי מתקן להכנת תחליף החלב ולערבובו ולידו מתקן קבוע עם ששה דליים עם פטמות גומי להגמעה. העגלות הרבות מרוכזות בחצר סמוכה והמטפל בהן מכניס קבוצות של 6 עגלות הנדחקות פנימה, שותות חלב ויוצאות לחצר השניה, וכל זאת במהירות רבה וביעילות. במקום שהחלב יובא לעגלות — באות העגלות אל החלב. חלק גדול מהפרות וכל העגלות הגדולות נמצאות במרעה, וההחזקה היא אכסטינסיבית למדי. משרדים מסודרים עם כל הכרטסות והרישומים (ביקורת חלב עצמאית שלו) ועם עשרות תעודות הצטינות, גביעי כסף וזהב וצילומי כל „גדולי הדור“ שביקרו אצלו בחווה. עובדים במשק כ-20 שכירים הגרים בבניינים סמוכים או בקרונות מגורים בשטח החווה, והם מטפלים גם בשדות המרעה ובהכנת השחת והתחמיק.

הבעיה הראשונה בחומרתה — פוריות הפרות. הדרכים שנקטו כדי להתגבר על הפוריות הנמוכה: (1) צביעת הפרות המועמדות לדרישה בגיר צבעוני על שורש הזנב ובדיקתן מדי יום ביומו; (2) תמריצים כספיים לעובדים בחליבה ובחוף על גילוי פרות מתיחמות; (3) העברת כל הפרות המתיחמות לאחר החליבה לתא נפרד; (4) הזרעת הפרות על ידי טכנאי-ההזרעה, שהוא מעובדי החווה, בבוקר ו/או בערב, בהתאם למועד חלת ההתיחמות.

ההזנה — „במנות שלמות“ ומיועדת להשלמת המרעה או בתור מזון בלעדי. המנה מורכבת משחת, תחמיק ומרכיבי מזון מרוכז וההרכב שונה לכל קבוצת פרות, בהתאם לתנובה ולמצב התריון. המזון מחולק במשאית מערבלת ושורקלת המבצעת את העבודה תוך זמן קצר.

לאחר הסיור ברפת — סיור ב„בית-החלום-מות“ של בעל המשק, אשתו וארבעת ילדיו (המוני חדרים, חדרי משחקים, מוסכים, אמבטי-יות, בריכת שחיה — כמו שרואים בסרטים). ולבסוף מסמר הביקור — סיור בהליקופטר שלו להסתכלות „ממעוף הציפור“ על מלוא היקפה של החווה, על עדר העגלות הגדולות הנמצא במרחק,

26 באוגוסט 1974 — וושינגטון הבירה
עברתי בהצלחה את כל המחסומים שבכניסה
לשגרירות שלנו בווינגטון וגדעון כהן, נספחנו
החקלאי כאן, שואל „תכלית” — מכל אשר
ראית — מה ניתן לנסות וליישם בארץ? אני
מסכם ואומר לו שיש מקום לבדיקה והירה בתנאי
הארץ של דברים אחדים:

(1) ציוד משוכלל לערבוב, שינוע וחלוקה של
מספוא „ומנות שלמות” לבקר;

(2) ביקורת פוריות בנוסח העדרים הגדולים
בארה"ב, והזרעת הפרות על-ידי הרפתן במועד
האופטימאלי להזרעה;

(3) האחדת ביקורת החלב עם ביקורת הפור-
ריות בתכנית מחשב אחת;

(4) עיבוד תכנית השבחה אינדיבידואלית לכל
פרה, אשר תביא בחשבון את טיבם הגנטי של
הפרים, הן לגבי הורשת תגובת החלב והשומן
והן לגבי הורשת פרטי מבנה הגוף;

(5) גידול העגלות בצורה הרבה יותר אכס-
טנסיבית וזולה;

(6) צינון בקר במתכונת אריונה (באיזורי
הארץ החמים והיבשים);

(7) הדגשת נושאי טיב התוצרת ואיכות הס-
ביבה;

(8) בדיקת הארגון, שיטות העבודה והניהול
של העדרים הגדולים, כדי ליעל את העבודה
ולהעלות את פריונה.

ולסיכום: סיור בארצות הבקר המפותחות פוקח
עיניים, מרחיב אופקים ומוסיף דעת. אנחנו בארץ
אמנם גאים מאד, ובצדק, בהישגינו, ובכל הזדמנות
טופחים לעצמנו על השכם, שאנו „הראשונים
בעולם” בתגובת החלב; אך מסתבר שיש עוד
אחרים העושים זאת לא פחות טוב מאתנו,
ובקנה מידה הרבה יותר גדול, ויש עוד מה
ללמוד.

אלי סמסון
ש.ה.מ., המחלקה לבקר

ונמוך בתגובתו. ברפת האוניברסיטה „מסתובבים”
צאצאי ההכלאות האלה, ועתה, לאחר שנים רבות
של בדיקות, התברר שלא נמצאה אף הכלאה
עדיפה על פני גזעי המוצא האירופאים. למעשה
הם התיאשו מן האפשרות לשפר את תכונת
העמידות בחום ובלחות באמצעות הכלאה בין
שני גזעים ומתרכזים עתה בשיפור תנאי הסביבה.
החוקרים בנושא בקר לבשר עושים נסיונות מענ-
נים בסינכרוניזציה של התיחמויות ושל המלטות.

19 באוגוסט 1974 — גיינסוויל (Gainesville),
פלורידה

אני מצטרף למנהל המחלקה לבקר ולרופא
וטרנאר הנוסעים לאיזור סמוך להרצות הרצאת
ערב בכנס רפתנים על נושא „החליבה ומחלות
העטין”. האיזור „הסמוך” נמצא במרחק 250
ק"מ ועוברים את מחצית מדינת פלורידה כדי
להגיע אליו. הם מספרים לי על „בעיות הענף”
במדינה — 450 עדרים בני 400 חולבות בממוצע,
והגדולים בהם מונים עד 8,000 חולבות. התגובה
היא 4,300 ק"ג לפרה והם צריכים לספק את
חלב השתיה ל-8 מיליון תושבי המדינה. גוסף
לכל יתר הבעיות, הקיימות בכל מקום בו מגדלים
בקר, קיים אצלם מחסור חמור בוטרנארים,
והמעטים שישנם עוברים יותר ויותר לטפל בבעלי
חיים קטנים, כלומר חתולים וכלבי שעשועים,
בערים הגדולות. זו עבודה יותר קלה ויותר משי-
תלמת. בדרך עוצרים ליד רפת ענק בה מכון
חליבה מסתובב עם 40 יחידות חליבה בשדרת דג
(Rotary Herring Bone). ליד רפת, בה מאבין-
סים מגנזיום להעלאת אחוז השומן בחלב, נמצאת
רפת בה חולות ומתות הפרות ללא סיבה ברורה.
בערב מגיעים ללשכה האיזורית בה מתקיימת
הפעולה. אולם ההרצאות גדול ויפה, לידו מטבח
עם כל שכלולי הטכניקה להדגמת פעולות המח-
לקה לכלכלת הבית, המהווה חלק בלתי נפרד
ממשרד החקלאות, והאולם מצויד בציוד המחשה
משוכלל עם כל הדרוש. מגיעה שעת ההרצאה
ומגיעים... 7 חקלאים, ואוי לאותה בושה. אבל
ההרצאה מתקיימת ובעקבותיה שיחה חפשית,
ויושבים עד מאוחר בלילה ומבררים בעיות שב-
רומן של עולם הרפתנים.